

La contra Clara Ribas

Petites victòries al Poblenou

Han protegit el nucli antic, han salvat antigues fàbriques de l'especulació i han recuperat ateneus. Els veïns del Poblenou recullen en una mostra els triomfs dels darrers anys

Estrenen local. Finalment. L'associació de veïns del barri del Poblenou ja té un lloc on atendre els seus conciudadans i on organitzar activitats socials i culturals. És un equipament que ha estat llargament reivindicat i una altra de les petites victòries que aquesta associació ha anat aconseguint en els darrers anys. A la nova seu, a la Rambla, s'hi prepararan noves mobilitzacions per defensar nous interessos ciutadans, per aturar màquines, i per exigir escoles. Feina que no hauria de ser dels veïns, sinó més aviat dels polítics i responsables municipals. Però al Poblenou fa molt temps que van entendre que si no defensaven el propi patrimoni i no s'aturaven segons quines iniciatives, l'ànima de l'antic Manchester català, s'aniria diluint dins de la imparable globalització de la gran Barcelona.

Aquesta lluita, iniciada amb la creació de l'associació, el 1972, es recull aquests dies en una mostra exposada a la nova seu i en la que s'expliquen les principals conquestes de la gent del barri. Partint de la pregunta "Com seria el Poblenou sense la iniciativa veïnal?", l'exposició recorre i recorda episodis de la història col·lectiva que han permès donar forma al Poblenou actual. L'aturada del pla de la Ribera és una de les primeres victòries, ja que data del 1973, quan propietaris d'antigues fàbriques van voler reconvertir els seus solars en edificables. Ideat el 1965 i aprovat inicialment el 1971, si s'hagués arribat a executar, hauria suposat una forta privatització de la franja costera i la desaparició d'una part important dels barris del Poblenou i la Barceloneta. Però les mobilitzacions veïnals ho van aturar. De la mateixa manera que van aconseguir frenar recentment el que va ser batejat com l'eix Llacuna: el gener del 2002, els veïns van saber per la premsa que un pla especial de reforma interior (PERI) afectava el cor

Imatge de l'exposició, a la seu de l'Associació de Veïns del Poblenou ■ ROBERT RAMOS

del Poblenou. A banda de diverses edificacions, el pla convertia aquest carrer en una avinguda de negocis coronada per 9 gratacels de 72 metres d'altura. Es van enviar 4.500 al·legacions al pla i es van fer nombroses assemblees i protestes. L'Ajuntament va retirar el pla i en va elaborar un altre menys agressiu. El resultat va ser un toc d'atenció als planejadors de futurs projectes dins l'àmbit del 22@.

A més d'aturar grans requalificacions i de lliurar noves avingudes, els veïns han tingut un paper essencial en la protecció del patrimoni. Ja és llegendaria la "resistència" creada arran de la voluntat d'un propietari d'enderrocar l'immens recinte de l'antiga fàbrica de Can Ricart. En

aquest cas no només es van aturar les excavadores, sinó que es va aconseguir que el complex fos declarat BCIN, és a dir bé cultural d'interès nacional. Es va passar d'un pla que ho destruïa tot a una planificació del recinte com a seu de la Casa de les Llengües i diferents equipaments ciutadans. Dins del capítol de protecció del patrimoni es destaca també el fet d'aconseguir un pla de preservació del Barri Vell.

Biblioteques, instituts, la recuperació de la platja, un parc on hi havia una papetera, la rehabilitació de l'ateneu de la Flor de Maig, la reforma de la Rambla, o l'arribada del metro al barri són alguns dels petits passos que ha fet l'associació en els seus primers 38 anys d'història. ■

LA COLUMNA Imma Merino

Malsos de cronistes

Un dels meus malsos recurrents fa que, trobant-me en una ciutat on aleshores transcorre un festival de cinema, que acostuma ser el de Canes, han passat els dies i, sense saber el perquè, no he vist bona part de les pel·lícules projectades. Sento una angoixa brutal. És un malson amb variants, com ara que no m'he despertat el dia en què passaven una pel·lícula que em feia particular il·lusió (o una d'aquelles que tothom espera i no et pots perdre) o que no he enviat les cròniques al diari. Explicant aquest malson a companys cronistes, m'he adonat que n'hi ha que el comparteixen. Es diu que els somnis no s'han d'interpretar de manera literal, però em sembla simptomàtic que, en cas que hi projectem una por a una fatalitat (o a alguna cosa que no controlem) que ens impedeix fer allò que és el nostre deure, somiem amb els festivals de cinema. La meua experiència de més de vint anys com a cronista en aquests esdeveniments m'ha fet conèixer gent molt atrafegada i mentalment activa que, treballant durant moltes hores i dormint-ne poques, es passen el dia veient pel·lícules, assistint a rodes de premsa, fent entrevistes, escrivint o transmetent cròniques. Sincerament, podria haver conjugat un plural que també m'inclogués afegint-hi que, com tants altres companys i companyes, continuo alegrant-me cada cop que veig una pel·lícula que em commou, em meravella o em fa pensar. D'aquí, em va estranyar que, en un article a propòsit de la desaparició de la Mostra de Mataró publicat en aquest diari, Manel Cuyàs parlés dels festivals de cinema com d'un conclave de crítics que es reuneixen per dir que cap de les pel·lícules que veuen els fa el pes. No sé quins crítics llegeix Manel Cuyàs per afirmar-ho. Tampoc no sé quins motius té per dir que aquests crítics exageren per fer-se perdonar les vacances pagades i a cos de rei que es passen. Tampoc no hem d'exagerar: com tanta altra gent, fem la nostra feina i punt, però ni vacances pagades ni a cos de rei.

El salmó noruec

El salmó català

Cada dissabte amb EL PUNT

SEMANARI D'INFORMACIÓ I ANÀLISI SOBRE L'EMPRESA

LeECONOMIC

Si vostè és dels que comencen el diari per la secció d'economia perquè sap que allà hi troba les claus per entendre millor el que passa al món, ara tindrà en L'Econòmic el seu millor aliat. El nou salmó català posarà al seu abast el món de l'empresa i l'economia de casa nostra, des del rigor, l'anàlisi i la reflexió.

L'economia, més a prop